

בש"פ 4046/15 - האני ג'ראר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 4046/15 - א'

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המבקש: האני ג'ראר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד

החלטה

בפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת כב' השופטת נ' פראג לבוא מיום 11.5.2015 שלא לפסול עצמה מלדון בעניינו של המבקש.

לאחר שעיינתי בבקשה ובחומר שצורף, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר לה.

המבקש פנה למזכירות בית המשפט להגשת ההליך הערעורי באיחור של 11 ימים. איחור זה אינו זניח ביחס למספר הימים הנתונים להגשת ערעור על החלטה בבקשת פסלות בהליך פלילי - חמישה ימים. הטעמים עליהם הצביע בא-כוח המבקש כמצדיקים איחור זה הם עומס עבודה (הנובע מעזיבת עובדים במשרדו) וכן טיפול רפואי שעברה בת זוגו. לא מצאתי בטעמים אלו, כפי שהוצגו, כדי להצדיק את מתן הארכה המבוקשת.

זאת שכן הטעם הנוגע לעומס עבודה אינו מצדיק כשלעצמו מתן ארכה, מה גם שזה לא פורט כדבעי ולא נתמך בתצהיר (למשל לא הובהר כמה עורכי דין עובדים במשרד, מתי עזבו עובדים ומה היה תפקידם בכוח וכו'). כן לא הובהר מדוע בשל הטיפול שעברה אשת בא-כוח המבקש לא עלה בידו להגיש טרם הטיפול הרפואי וטרם חלוף המועד להגשת ההליך ולו בקשה לקונית למתן ארכה, כך שלא יתגבש אינטרס הסתמכות של המשיבה על ההחלטה; מדוע נדרשה לו שהות של כשבועיים מיום הטיפול להגשת הבקשה; ומדוע לכל הפחות לא הוגשה בקשה לקונית על ידי המבקש עצמו או מי מטעמו מוקדם יותר. כן אציין, בזהירות המתבקשת, כי סיכויי ההליך אינם תומכים על פניהם בהיעתרות לבקשה.

עוד אוסיף כי בשונה מפסק הדין אליו הפנה המבקש בבקשתו, המבקש דנן מיוצג, הבקשה דנן אינה נתמכת בתצהיר (של המבקש או של בא-כוחו), והאיחור ממושך יותר. על כן, ובפרט בשים לב לגישה המצמצמת והזהירה הננקטת בבחינת בקשות להארכת מועד להגשת ערעורי פסלות, איני סבורה כי ניתן לקבוע כי המבקש הוכיח קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" המצדיק מתן ארכה, והבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ט בתמוז תשע"ה (6.7.2015).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת